

Un 40% dels arrossars del Delta poden desaparèixer el 2100 pel canvi climàtic

Una tesi apunta que l'aportació de sediments és la via més efectiva per contrarestar la pujada del nivell del mar i l'estrès salí

REDACCIÓ

El canvi climàtic amenaça de fer desaparèixer un 40% de la superfície d'arrossars del delta de l'Ebre l'any 2100 si no es prenen mesures efectives.

Tot i tractar-se d'un escenari que els científics i el sector ja coneixen de fa temps, la tesi escrita per la investigadora de l'IRTA, Ana Genua, presentada dins del programa de doctora de Canvi Climàtic de la URV, analitza no només les possibles pèrdues causades per la creixuda del nivell del mar sinó també l'estrès salí del terreny, un factor que tradicionalment no s'havia estudiat en aquest context.

A partir dels escenaris previstos en el cinquè informe d'avaluació del Panell Intergovernamental sobre Canvi Climàtic -AR5 IPCC-, Genua ha desenvolupat diversos models per identificar les zones més proclius a resultar inundades, el volum necessari de sediment per mantenir l'elevació de terreny davant la pujada del mar, així com la salinitat del sòl i la pèrdua de producció d'arròs.

La tesi pretén omplir el buit fins ara existent en l'estudi dels impactes per la pujada del nivell

Imatge d'un grup de flamencs al delta de l'Ebre. FOTO: JOAN REVILLAS

del mar que no incloïen l'estrès salí, considerat el principal impacte perquè es manté un cop s'ha pogut contenir la inundació. Genua quantifica aquestes pèrdues, que serien de l'ordre d'entre el 10 i el 13%, en l'escenari mitjà que planteja l'IPCC -les previsi-

ons d'aquest organisme sobre el canvi climàtic poden canviar en funció del ritme de les emissions futures-, arribant a ocasionar pèrdua de beneficis de fins a 300 euros per hectàrea en el cas més extrem i «molt poc probable».

La tesi planteja, novament, com a possible solució l'aportació de sediments retinguts als embassaments del riu Ebre. «Es tracta d'una mesura que permetria mantenir l'elevació del Delta i al mateix temps també serviria per reduir la salinitat del sòl», assenyala la investigadora.

En aquest sentit, destaca que és una mesura innovadora que

contrasta amb la solució d'enginyeria clàssica, les solucions anomenades «dures», per les quals aposten alguns sectors de productius del Delta, que no resultarien tan efectives.

Una solució, a més, aplicable a altres deltes del món, segons Genua.

L'estudi quantifica també la quantitat de sediments que seria necessari aportar al delta de l'Ebre i que oscil·larien entre els 130 i els 442 milions de tones fins a final de segle, el que aproximadament implica una aportació anual d'entre 1,4 i 4,9 milions de tones -en l'escenari més extrem.

Ha desenvolupat diversos models per identificar les zones més proclius a resultar inundades